

komme tilgode, vistnok meget skarp; der fordres ikke blot, at Vedkommende skal have holdt sig fri for Alt, hvad der har mindste Smag af Criminelt, men der gjøres meget strænge Fordringer med Hensyn til den Orden, hvormed hans Forretninger ere førte, og til at han ikke har ladet hengaae en utilbørlig lang Tid med en utilbørlig stor Underbalance, inden han opgav sit Bo. Den Fordring er nemlig aldrig bleven stillet, at en Mand skulde opgive sit Bo den samme Dag, han havde en Stillings Underbalance; det bliver først lastværdigt ikke at opgive sit Bo, naar denne Underbalance i længere Tid har været tilstede, saa at der ikke er Haab om, at Manden atter vil kunne oparbejde sig. Med al Anerkjendelse af alt det Gode ved det stillede Forslag, seer jeg mig dog ikke istand til at give det min Stemme. Jeg maa i høi Grad beklage, at Grosserer-Societetet ikke — istedetfor ganske som i en løs Conversation at henkaste et enkelt Udtryk, — har gjort det, som den ærede Forslagsstiller i dette Minoritetsvotum har gjort, og ved en nøiagtig Documentation af alle de civiliserede Staters Handelslovgivninger har tilveiebragt den foreløbige Overbetiøning om, at hvad der hos os maatte ansees for expediti juris, ikke kan have en saadan Almeengyldighed, som man kunde være tilbøielig til at tillægge samme, da man umulig kan frakende de Nationer, i hvis Lovgivninger andre Principer indenfor en vis Begrænsning ere fulgte, den samme Ret til at have en vægtig Stemme med Hensyn til, og en god Følelse for, hvad der i og for sig er Ret. Endvidere synes jeg, at det handelskyndige Medlem af den nedsatte Comitee havde havt al Opsfordring til, istedetfor en løselig Genholdelse til hvad der løst er ytret af Grosserer-Societetet, at søge i selve Comiteen at bøde paa dette Forhold. Var alt dette skeet, havde der været Grund til at vente, at Commissionen alvorligt var gaaet ind paa dette Spørgsmaal og, vel at mærke, paa alle de Spørgsmaal, som nødvendig maae komme i Forbindelse dermed. Jeg vil ikke sige, at det vilde have ført til, at man i nærværende Lovudkast havde foreslaaet tilsvarende Bestemmelser; men Saameget er ganske vist, at i saa Tilfælde vilde man ikke have kunnet affpise den

hele Idee med et Svar, der i Dimenstionen vistnok fuldkomment svarer til Baastandens Begrundelse, men som egentlig holder hele Discussionen ude. Som Sagen nu staaer, kan jeg henvise til den ærede sidste Talers Foredrag for deraf at ulede 2 Conclustoner: paa den ene Side, at ganske vist ikke hele Spørgsmaalet er klarer ved at sige, at Juristerne i Danmark have hidtil været enige i det og det, men at Spørgsmaalet fortjener en meget alvorlig Overveielse, og paa den anden Side, at denne Overveielse ikke paa Sagens nuværende Standpunkt og her i Rigsdagen kan blive samme tildeel. Af den Mængde forskjellige Bestemmelser, som den ærede sidste Taler har citeret, vil det let, ogsaa uden yderligere Kendskab til alle disse Lovgivninger, fremgaae, at det ingenlunde er gjort med en enkelt Sætning i saa Henseende, men at den staaer som et Led i en heel Række af Forfrister, som nødvendigviis paa en eller anden Maade maae være givne, forinden denne Concluston deri kan finde sin Plads. Jeg vilde altsaa finde det meget utilraadeligt, dersom Thinget skulde gaae ind paa nu at udkaaste et heelt stort, nyt Princip i en Lov, der, vel at mærke, ikke støtter sig til en særdig Handelscode, og som ingenlunde blot vil komme til Anvendelse paa det, som vel her ved et heldigt Expedient er betegnet — ellers maatte det hele Spørgsmaal afvises — men som dog ingenlunde er udtømmende og skarpt fremsat i alle sine Conseqventer. Jeg troer imidlertid paa den anden Side, at man maa være den ærede Forslagsstiller takkyldig, fordi han har beredet dette Spørgsmaal en bedre Overveielse, og at dette Forslag er et Argument mere for, — hvad jeg anseer for givet ogsaa uden det, — at dette Lovudkast ved Siden af dets store Fortjeneste, paa en sund, retfærdig og naturlig Maade at afgjøre en heel Deel tvivlsomme Spørgsmaal, dog ingenlunde gjør Udarbejdelsen af en fuldstændig Handels- og Fallitlovgivning overflødig. Jeg vil derfor ønske, at Thinget ved ikke her at gaae ind paa et Spørgsmaal, som det ingenlunde kan overse, og hvortil en heel Deel Forudsætninger mangle, vil henvise Sagen til den Overveielse, som i saa Henseende ad Aare maa foretaaes.